

Redactor responsabil:
IUSTIN ARDELEAN.
Colaborator prim:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se nainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 3 fl. — cr.
Pe un an 6 fl. — cr.

Pentru România și
străinătate, un an 20 fr.

Pe scumpul ei mormânt.

— Nepoței mele. —

Unica mângâiere
Aveam p'acest pământ:
Pe tine inger dulce,
Ce zaci ađi în mormânt.

Dar cruda mörte iată
Te-a smuls din jurul meu,
Ducându-te de inger
La bunul Dumnezeu.

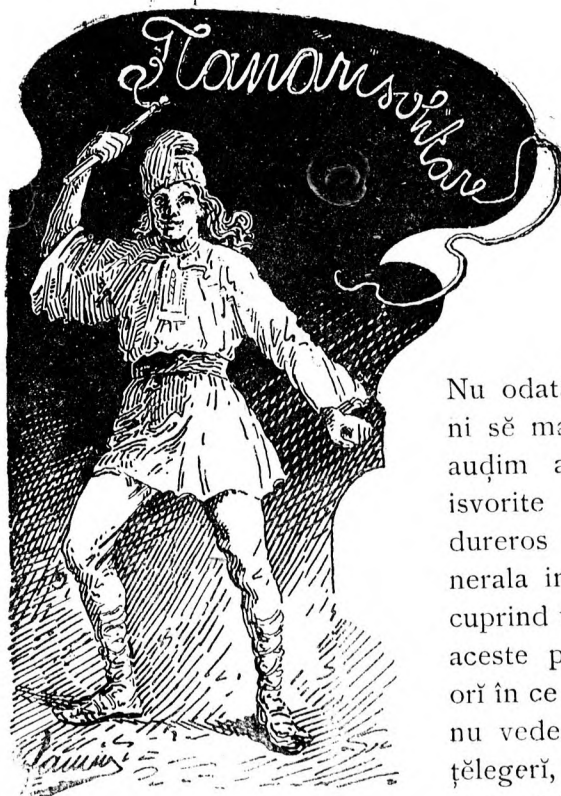
Zdrobit în trup și 'n suflet
Suspın și plâng amar,
Atâta mângâiere
Rămasu-mi-a măcar.

Nuțică dragă unde,
Of, unde să te cerc?
La Domnul, ori în sfera
Divinului seü cerc? . . .

Cu finea vieții mele,
Te rog, of, suflet blând,
Ca eü să fiü cu tine
Să rogi pe Domnul Sfânt.

Întristatul teü moș:

Filimon Ardelean.

... — Stagnare, tristă și fatală stagnare! Ce sus am fost ridicat mai anii trecuți *chestia națională* și acum? —

Nu odată ni s'a dat și ni s'e mai dă ocașie să auzim aceste cuvinte isvorite din o inimă dureros atinsă de generala indolință. O da, cuprind un adevăr trist aceste puține cuvinte, ori în ce parte am privi, nu vedem, decât neînțelegeri, învinuirii reciproce seau nepăsare. Da,

am fost ridicat odată *chestia națională* sus, și a cui e óre vina, că ađi pretutindenı domnește aceasta fatală stagnare? Da, am fost ridicat odată *chestia națională* sus, sus, atât de sus, încât ne-a scăpat din mână și ea ađi plutește deasupra capetelor noastre, condusă de alții după placul lor! Înzădar ne ridicăm în vârful picioarelor,

ca să o mai ajungem, numai câte un colț mai putem apuca și și acela ne rămâne sfârticat în mână, . . . pe-tece, sdrențe naționale! Dar' în fine de ce să ne mai batem după ea? Mai bine să ne creăm din nou »chestia națională«! Nu-i vorba ceea *vechie* era încunjurată de o frumoasă cunună de lauri, dar' în cursul timpului atâția nechiemați au ros din aceasta cunună, încât adî n'au rămas decât surcelele . . .

Prea sus am fost ridicat-o, și n'am avut bărbați destoinici să o conducă mai departe și în aceasta *înălțime* și așa a ajuns pe mâna altora. Conservatori și liberali — cîcoci vechi și noi — s'au folosit de ea ca de o cumpănă, adî îi ridică pe aceștia, mîne pe aceia! . . . o, că suntem atât de naivi, să nu înțelegem, că cu chestia *noastră*, ei numai interesele lor le urmăresc! M'am desvêțat deja de mult să mă mir, dar' de una m'ași mira totuși și adî, de ași vedea anume *un fruntaș liberal, și un fruntaș conservator vorbind despre chestia noastră națională — fără să ridă.*

Și la noi totuși se propagă și sprijinește o nouă teorie: *Teoria espatriării!* Să aduc în favorul ei exemple istorice à la Manzini, Heine, Börne, cui toți în esil și-au servit patria lor, . . . numai cât noi *n'avem* nici vre-un Manzini, și nici vre-un Heine! Noi avem lipsă de conducătorii noștri, căci masele sunt compuse din zeruri și numai cifrele dau zerurilor valoare! Cifrele însă trebuie să stea în *fruntea* zerurilor și nu în *dosul* lor, așa: 1000000, și *nu* așa: 0000001! . . . Dar' pentru aceea numai înainte dragi feuilletoniști, cercați esilul — știu că ați uita acolo de noi, . . . și-am scăpa de voi și de feuilletonenele vóstre.

Dar' nu toți câți trec dincolo uită de noi, uită că aici le-a fost leagănul. Sunt și de aceia, cari și dincolo lucră în interesul nostru. Am înaintea mea o carte frumoasă: *Școlile din Blaj* — de domnul *N. Brânzeu*, un studiu interesant dictat de iubirea, ce-o păstrează autorul pentru instituțiile noastre culturale, un studiu folositor și atractiv pentru toți, câți *știu* românește, numai cât Blăjenii — durere! — *nu știu*, și așa d-l Brânzeu mai mare folos le-ar fi adus, deacă ar fi scris pe seama lor o *gramatică* română — cuprîndînd: ortografia, interpunctia și stilul. — Dar' în fine încă n'ar fi nimic, că Blăjenii *nu cunosc* limba română, deacă n'ar voi pe lângă aceea să o și *propună!* Dar și sunt de tot hazlie învitările trimise cu ocazia aranjării balului din ăst an! . . . Deacă studenții n'o să știe mai bine *dansa*, decât profesorii *scrie românește*, — halal de domnișorele de acolo!

De altminterlea am ajuns departe, noi români! Aranjăm și de și baluri pentru ajutorarea celor mai deosebite instituții și n'o să mai avem mult până o să fim siliți a aranja baluri și în fclorul celor ajunsî la sapă de lemn prin cercetarea balurilor filantropice. Mamele, mai puțin seau mai mult, intră în sala balului cu gândul: »Adî dóră o să scap de fica mea« — și ca să atragă tinerii tóte cruță póte cu lunî mai 'nainte și-și trag dela gură, ca să póta cumpêra ficei o toaletă nouă, — Linuța vecinului dóră încă va merge în una nouă,

— și ajung chiar contrarul dela ceea, ce ar dori. Nu-i vorba tinerii le încunjură, le spun complimente, póte sunt pe cale să se îndrăgiască, dar' un gând îi trezește din visurile lor, gândul la hañele elegante, și se scarpină apoi după urechi: »Mî place nu-i vorba, î-mî place mult, dar' cum dracu — sit venia verbo — să-o joiesc cu toaletele?« — și resignat î-și golește apoi paharul: »Mî place, dar' e înzădar!«

E serios ceea ce-am scris, cât se póte de serios! E mai bine să vorbești și scrii totdeauna serios, decât în glumă, căci veđi, cu gluma nu dai de bine. Orî cât de nevinovată să fie, totuși mulți vreau să vadă în ea ofensă, batjocură și mai știu și eú ce! »Vulturul« încă a publicat în numărul al 2-lea o glumă nevinovată, visul părintelui *Broju din Sibiiu*, și totuși domnișorele și domniî din Sibiiu s'au sculat plini de indignare în contra urzitorului aceluî vis. Așa de puțin să înțeleagă ore domniile lor din Sibiiu o glumă, seau póte alt ceva să fie cauza indignării? Știî, vorba vechie:

— De ce ești așa necăjită dragă Miți?

— Dar' n'ai auđit, ce se vorbește prin oraș? Sê vorbește, că Todică mî-ar face curte.

— Dar aceasta nu-i adevêrat, scumpa mea.

— Veđi, *chiar de aceea sum necăjită.*

Am terminat pentru totdeauna cu aceasta afacere . . . de altminterlea să auđim de bine.

MINUNI.

Gânditor sê uită moșul la tufa sa de trandafirî.

— Totuși trebuie, că umblă cineva la trandafirî mei! Eri î-am numêrat anume, erau nouê și adî sunt numai opt.

— Las' pe mine moșule, — îi ăice atuncî Ionel nepotul seú, tiner chipes; — o să-î dau eú acuși de urmă, deacă în adevêr umblă cineva, să ții fure.

Și se pune la pândă.

Cătră asfințit de sóre numai ȳată, că Mărióra — frumósa Mărióra din vecinǐ — se furișează încet printr'o spărtură de gard până la tufă.

— Sta! ȳ-și gândește atunci Ionel, și tiptil, pe vârful piciórelor se apropie de ea și o sărută.

— Asta e pedeapsa. De câte orǐ te voi mai prinde aci ȳ-mǐ vei da câte-o sărutare!

*

Și gânditor se uită moșul la tufa sa de trandafirǐ.

— Lucru șod! Trandafirǐ mi ȳ-au furat și acum încep a-mǐ fura și *frunțele!*

DEDICAȚII.

I.

Unui medic.

Om ca el de bun ȳn lume
Nu veduși, nici o sǐ vedǐ,
Dela *bolnavi* nu ȳa plată,
Plat'-o ȳa dela *eredi!*

II.

Unui ospǐtar.

Că vinurile tale
Sunt tari, e constatat,
Cum nu, când erǐ ȳn vale
Trei mori înc'au mánat.

III.

D-șórei E.

De poetă, de frumósă,
Lumea 'ntreagă te ȳinǐ . . .
Pe nedrept, căci vanitósă,
Fața — tu ȳi-ai fost făcut-o
Versurile ȳnsă — nu!

DIN MISERILE PREOTIMIȚI NÓSTRE.

— Text fără ilustrații. —

ȳn șapte ȳinuturi nu aflaǐ preot mai harnic, decât preotul Bogat, dar nici mai sǐrac decât el. Sǐ rugasǐ de atâtea orǐ de consistorul sǐ-ȳ ȳmbunătăȳiască plata, dar ȳnzădar, — când ȳntr'o ȳi protopopol tractului ȳ-l chiamă la sine.

— Mǐ bucur, că ȳ-ȳi pot comunica o știre ȳmbucurătoare. Consistoriul convingǐndu-sǐ de adevǐrătatea plângerilor dumitale s'a ȳndurat preagraȳios sǐ-ȳ ȳmbunătăȳiască plata cu 300 fl. la an.

— Dúmneȳeșǐ sǐ-l alduiască! Sigur a votat acești 300 fl. din fondurile sale, căci poporenǐi mei n'ar fi ȳn stare sǐ supórtǐ un noǐ arunc!

— Nici o grijă fiule! Consistorul simplaminte ȳi-a socotit casa, pámǐntul și grădina ca *producǐnd la an cu 300 fl. mai mult.*

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie și femeǐ. —

— Multe femeǐ sunt ca o fóie de hǐrtie: au dóuǐ fețe.

*

— Amorul alungă timpul, timpul alungă amorul.

*

— Cele mai bune femeǐ sunt veduvele: nu-șǐ mai necăjesc bărbații.

*

— Sócrele se ȳmpart ȳn dóuǐ categorii: ȳn sócre *rele* și sócre și *mai rele*.

*

— Sócra — esprimată geometrică — e *secanta cercului* familiar.

*

— Femeile așteaptă, sǐ nu uȳi aniversǐrile nașterii lor, dar sǐ nici nu le numerǐ.

*

— Toaletele multor femeǐ sunt atăt de disparente încât nu sǐrvesc decât de — temă de conversație.

ȳN MUSEU.

Ciceronele: — Priviți domnilor, aceasta e sabia cu care Bileam a voit sǐ-șǐ omóre măgarul.

Un domn: — Dar precăt știu eu, Bileam nici n' a avut sabie, ci sǐ-a dorit numai una.

Ciceronele: — Așa-ȳ! *Aceasta e anume sabia, care șǐ-a dorit-o!*

NEȘTIINȚĂ RENTABILĂ.

— Din ce trăiește domnișóra Eulalia? Are ceva avere?

— De loc. ȳ-șǐ căștigă pânea de tóte ȳilele prin jocul de pian.

— Ah, dá lecții de pian?

— Nu, dar stăpánul casei, ȳn care locuiește, ȳ plătește câte o corónă de fiecare óră, *ȳn care nu cântă.*

MATEMATICĂ BUNĂ.

— Dar' spune tu Ionas, cum potut promite tu 3000 zloți zestre la fate nost, când noi nu avem di loc bani.

— Nǐ! O se dau un vechsel de 1000 zloți, 1000 io promite pi după nuntă — și deacă dat eu 2000 mǐi, o fi destul la ginere . . .

PREDIACA PĂRINTELUI PAHOMIE DESPRE TEMPERANȚĂ.

— Ilustrații fără text. —

I.

Din față.

II.

Din dos.

ANECDOTE DE TOT FELUL.

I.

Archiducele Austriei Joan petrecea odată la vânătoare în munții nostri. Plimbându-se într-o zi singur prin pădure, îmbrăcat în haine simple de vânător, se întâlnește cu doi țărani români. Archiducele, voind să se arete afabil, se adresa unuia dintre ei cu cuvintele:

— Ce crezi, pretine, căpeta-vom astăzi plouă?

Țăranul, care nu-l cunoștea, îi răspunde necăjit:

— Dă' ridică-ți nasu'n cer, boulu D-șeu și o să vezi și tu, de vom căpeta plouă sau ba!

Archiducele, surprins de acest răspuns necioplit, se depărta fără să mai zică ceva.

Abia se depărtase câțiva pași, când țăranul celalalt, care din întâmplare îl văduse deja undeva pe archiducele, dădu soțului său un ghiold.

— Mă, știți, cu cine ați vorbit?

— Ba!

— Chiar cu nepotul împăratului!

— Dă' ră nu! — răspunde acesta uimit. — Dă' domne, cât mă bucur, că n'am vorbit prost cu el.

II.

Bătrânul Anselm Rotschild, fondatorul marelui bancă de auri, era temut de câțiva toți din cauza sarcasmului său necrușător. Toți, câți îl cunoșteau, se fereau să danseze cu el spre spesele lor. Numai aceia, care credeau că-i pot impune, se considerau inviolabili.

Odată îl cerceta un oficiar înalt din Berlin tocmai când scria o epistolă importantă.

Bancherul, fără să-și întrerumpă scrisoarea, îl rugă să-l scuse un moment până va putea face o pauză în scrisoarea.

— Pofteste și ia-ți un scaun!

După cinci minute, vădând, că Rotschild încă tot nu termină, oficiarul se sculă și dându-și un aer de importanță îi zise:

— Domnule baron, eu sum consilierul intim, contele de B.

— Pofteste, mai ia-ți un scaun! — îi răspunde acesta liniștit.

III.

Măi dăilele trecute se prezintă la academia de aici un tiner maghiar la examen. Profesorul esaminându-l din dreptul eclesiastic îi pune mai multe întrebări, la care tinerul răspunde foarte corect. Profesorul în fine îi pune întrebarea:

— Să-mi spui, domnule candidat, cine formează forul suprem în cauze procesuale?

— Episcopul! — răspunsă candidatul fără esitare.
— Fôrte bine, — continuă profesorul. — Însă deacă el ar fi ocupat, are drept să denumească substitut și pe cine-l pôte denumi ca atare?

— Are drept să-l denumească pe vicar.
— Corect. Să mergem acuma mai departe. Ce se întâmplă deacă de pildă vicarul cade bolnav?

Candidatul se cujetă un moment și-apoi răspunde hotărît:

— *Chiamă numai decât un medic!*

IV.

Doftorul din P. îi plăcea să-și petreacă din când în când în cercul pretinilor seî lângă păhare. Odată iară se întâlnise cu niște pretini și trecuse deja de miezul nopții, când îi veni în minte, că are acasă nevastă și copil. Cu părere de reu se despărți dară de pretini seî și o apucă spre casă.

Sosind la locuința sa î-și trasă frumoșel ghețele din picîore, ca să nu-și trezească nevasta și așa desculț urcă tiptil, tiptil scara și intră în odaia de durmit, tot sperând că dóră, dóră nu o va trezi. Dar' zădarnică speranță! Chiar când era la patul seî — soția sa se trezi.

Ce să facă acuma? Deodată îi vine o idee. Sare iute la leagănul copilului seî și începe a-l legăna și a cânta încet.

— Dar' ce faci tu acolo, George? — se rēstește cătră el nevasta.

— Ce să fac! Deja de două ore șed aici și leagăn copilul nostru, ca să adormă.

— Așa? î-l leagăni?... și el zace aici în pat lângă mine!

V.

Târdui nóptea Ițig bate la ușa unui farmacist. Acesta deschide fereasta și ștergându-și ochiul de somn î-l întreabă, că ce vrea.

— Îartă domnule apoticar, că te trezesc din somn, — îi dīce Ițig trēmurând de frig, căci era chiar în toiul erni, — dar mușerea mea, a început deodată a sughița și nu pôte dormi. Da-mi te rog iute de cincī creițari ceva prav.

— Și pentru așa nimica mă trezești în miezul nopții din somn! — se rēstește cătră el farmacistul.
— Asta e o nerușinare! Par' că un păhar de apă nu ar fi folosit tot atâta!

Ițig se uită uimit la el.

— Știe dumnedeu, ai drept, domnule apoticar. Ce lipsă are mușerea mea de prav, când apa e mai efină?
Nópte bună, domnule apoticar!

VI.

Într'o societate, în care se afla și Culița popii din Voila, se vorbea despre imoralitatea, ce tot mai mult s'ar lăși printre ómenī.

— Mē mir numai, — dīse într' altele o damă — de ce nu trimite Dumnedeu încă un potop?

— Pôte fiind-că cel dintăi nu i-a folosit nimica! — răspunsă Culița zimbînd.

Ce i se pôte întâmpla unui poet.

Renumitul nostru bard național Petrea dela Cluj — cunoscut mai ales prin strașnica concurență ce-o face liricului internațional George Bortos — în seara crăciunului fusesē invitat la un protopop bogat, cu care ocazie compusesē o drăgălașă poezie — perdută însă pentru literatura română prin o fatală neînțelegere — despre care vrea să vē povestesc aici.

Popa, pe lângă alte bogății, avea și o fată frumósă, frumósă, atât de frumósă, încât la prima vedere ea a cădut tronc la inima sērmanului nostru poet, care se retrasē apoi numai decât într'un unghet mai depărtat, unde începū a medita . . . cu ochi ridicați la podele da liber avēnt gāndirilor sale. Și trebuie că mari gāndiri îi năpădeau crerii, căci de repetite ori î-și ștergea cu mânecele fruntea asudată, și mereu î-și numera vērful degetelor . . . O și erau în adevēr gāndiri mărețe, pre cari le înșira încet, încetinel în o *poezie*. Tot mai viu îi străluciau ochiul, tot mai bogat curgeau ideile, și se adauga la șir, strofă la strofă, și în sfērșit era gata poezia întregă, ceea mai înfocată poezie de amor, în care î-și vērșasē tótă ardórea unui suflet ideal! Fi-va ea óre în stare să reziste la un astfel de cap de operă? se întreba în sine, suflându-și nasul în batista sa mare, roșie. Imposibil!

— Dar deacă n'o scriū uumaidecāt — monologisa în tăcere mai departe — o uit până mă duc acasă!

Și iarăși cădū pe gānduri.

Ce să facă? Să-o pună pe hārtie în fața întregēi societăți? Ar fi fost o profanare a celor mai ideale simțeminte și apoi de altminterlea nu dispunea nici de hārtia de lipsă . . . Să-o comunice verbal adoratei sale, să-i spună cu gura, ce simte, cât o iubește, și cât ar fi de fericit, deacă . . . și așa mai departe? Aceasta era posibil, dar' îi lipsea curajul!

Deodată numai se lovi în frunte.

— Stai, — î-și dīse în »sinele seū« — în odaia dealături ași putea lucra neconturbat! . . . și încurajat de această idee fericită se apropiă de idolul seū și-i dīse sfios și rușinos, cum sunt toți poeții adevērați:

— Te-ași ruga, stimată domnișórá, de o bucată de hārtie și de o lumină.

Dar deacă n'ai noroc, n'ai și pace!

— Ai nițică răbdare domnule Petrea, o să avizezi numai decât sērvitórea, *să-ți arete drumul* — îi răspunsă domnișóra casei înțelegându-l reu, și apoi dispăru roșind.

„Poetii din patru unghieri . . .“

— Spicuirii poetice din ceea ce apare la noi. —

I.

Iubitei.

Îubiam odată cu ardore
Dar' nu se stînsese orî ce dor:
Fusesse ea seducătoare
Acum află . . . seducător.¹

¹ Cînaș! De n'ar fi apărut în Tribuna, ar fi meritat să apară în ea.

II.

Dile de iarnă.

În ceața dîlelor de iarnă
Armurgul s'a lăsat
Și! domnește-o pace adîncă
Peste sat.

Îar cornul nu măi sună 'n vale
Căci iarna e tîrzie,
Speranțele-mî sunt pierdute
În letargie.²

Un vuet trist aud la geam
E viscolul ce plînge,
Pe cînd inima'mî de dor
Să stînge.³

Hunedóra.

Nicu.

¹ Era întuneric și o biserică sta lângă el . . .

² Un păhar de apă, căci amețesc!

³ Fi-ți-ar gura de aur . . . drum bun!

DIN PIȚIGĂTURILE VECINULUI IRIMIE ÎN
CRIȘMA SATULUI.

Hahaha!

Părintele nostru Sămbăta trecută a fost la jidanul nostru Șloim la masă.

— Cum î-ți place vinul meu, domnule părinte?, î-l întreabă Șloim după ce aș golit mai multe păhare.

— Nu prea. Î-mi pare puțin *botezat!*; îi răspunsse părintele în batjocură.

— Nū, disse atunci Șloim, — și *prin botez te faci ore mai reu?*

Hahaha!

*

Doi domni se preumblau odată într'o Ți de vară prin hotarele noastre, cînd dădură de moșul Pătru, care ședea cu capul gol în umbra unui nuc. Vădînd domnii pîrul lui alb ca neaua î-l întrebare în bătaie de joc.

— Ce moșule, pe munte se află deja *neauă?*

— Apoi așa se vede, căci *vilele* încep deja a umbla prin vale.

Hahaha!

Omul și vinul.

I.

La 20 ani.

II.

La 30 ani.

III.

La 40 ani.

IV.

La 50 ani.

Preparand național.

I.

În civil.

II.

În uniformă.

Bun motiv.

- Fumezi, domnule?
 — Nu.
 — Ești însurat?
 — Nu.
 — Ai însă amantă?
 — N'am.
 — Îți place beutura?
 — De loc.
 — Umblii cu bicicletă?
 — Nu. Dar de ce întrebî tóte aceste?
 — Ei, deacă n'ai nici o pasiune, care coste bani, cred, că-mi vei putea împrumuta 10 fl.

DIPLOMATIC.

- Tatăl* (cătră fiul seú, care vine târziu dela școlă) — iarăși ai fost închis! Ce ai putut face.
 — Nimica tot. Am scuturat capul.
 — Dar' nu se póte, ca pentru aceasta, să te închidă.
 — Ei, știi dragă tată, n'a fost anume — *capul meu*.

DIN ȘCOLĂ.

- Nó Nicule, cum i-ți place învățătorul cel nou?
 — Reú, dragă tată.
 — Cum așa?
 — Apoi că nu știe nimica! Tot pe noi ne întreabă de tóte.

La tribunal.

- Iudecătorul*: — Recunoști dară, că ai furat vecinului dumitale doi pari?
Acusatul: — Nu.
Iudecătorul: — Prin îndărătnicia dumitale i-ți vei înăspri numai pedeapsa. Te întreb dar' încă odată: recunoști că i-ai furat doi pari?
Acusatul: — Nu, nu doi — ci trei!

INCORIGIBIL.

- Părintele*: — Iarăși trebuie să te prind cerșind! Nu știi vorba înțeleaptă: Munca îndulcește viața?
Cerșitorul: — Cum nu, dar' veți mie nu-mi plac *dulcețurile*.

Idanul tot jidan.

- Nü, Abraham, cum putut thu jora, că io nu impromotat la tini 100 zlofi, chind thu știe bine, că io dat la tini 10 di chite 10 zlofi.
 — Nü, io știe bine, dar di ce se știe asta și Herr von Tribunal-leben?

DISTRAȘI.

- Primul profesor*: — Eú sum atât de distras, încât erî în loc să-mi sărut nevasta, am sărutat servitórea.
Profesorul al doilea: — Și eú chiar întors. În loc să sărut servitórea, mi-am sărutat nevasta!

Între pretini.

— Mă crești, că am avut mare necaz, să înduplec ați croitorul meu, să primească 10 fl. din datoria mea?

— Cum se poate una ca asta?

— Voia cu tot prețul — 20 fl.

IDEI MINUNATE.

— De Măria-Sa Ițig Grünfeld. —

Chind iubilat io 50 lea cas inaintea tribunaloilor pintruche nu lasat se fiu io inșelat, hochgeerte tribunals-präsident aplicat asupra meo paragraf nr. 92 ca să capeta io pidepse mai oșor.

— Nü, Herr von Ițig! — mi diș Präsident-leben, — noi judecat in favoro tho, aplicând §-ul 92 ca să fi pedepsit in loc de inchisor, cu amendo di bani 30 floren.

Minonat idee! Tribunalu crezut che io atita di prost ca se nu vede, che el jodecat in favoru statoloilor, pintruche pintru stat este mai bine se capetha 30 floren, dechit se capetha io 30 dile inchisor.

Kenn'd'os! . . .

Chind fost io la tîrg cu negoț,
Trecut prin pădure cu hoț,
Muiere meo cu mini,
Scumpele meo Hani!

Noi munat lângă vale
Hoț eșit la noi in cale,
Pi mini chind el tras di barbă
Îo prins pomuntu di iarbă,
Îo tot strigat,
El tot furat,
Pi mine reu m'o botut,
Iar cu Hani focut ce vrut . . .

Minonat idee! Ce noroc che Hani-leben nu ovut barbă, che atunci ea pățea ce pățit io și io pățeam ce pățit ea! . . .
Kenn'd'oss! . . .

ȘTIRI TERIBILE.

Interesant!!!

INVITARE.

la

BALUL FILANTROPIC

»pentru studenți lipsiți în cas de morb«

ce se va ține în 11 Februar a. c. în »Otelul Univers«.

COMITETUL ARANJATOR.

Prețitul de persoană: 1 fl. v. a. de familie de 3 membrii: 2 fl. v. a.; de mai mulți 3 fl. v. a.

Blaș 28 Ianuar 1898.

Domni studenți bolnavi și lipsiți de mijloce, cari au de gând să iae parte la acest bal aranjat în onorul lor, sunt rugați să se grăbească, cât le va permite morbul, ca să potă ajunge încă anul 1898 până nu se depărtează prea departe.

!!! Cunoștința limbii române nu-i de lipsă!
Alte cunoștințe — superflue!

Declarație! Subsēmnatul vedënd, că publicul din Sibiiu caută în ruptul capului după adevăratul autor al »știrii teribile« din numărul 2 a. c. al »Vulturului«, mă ved îndemnat a daclara, că autorul știrii din chestie nu e domnul *Dr. C. Meseșian*, fără eü subscrisul. Așadară meritul e al meu și nu al d-lui Meseșian.

Protestez decî în fața lumii culte și civilisate, care iată, că ađi-măne i-și vëre nasul în secolul al XX-lea că domnul *Dr. C. Meseșian* i-și atribue sie-și meritul acelei știri.

Domnului *Ermil Borcia* îi răspund, că — cunoscëndu-i talentul — ar fi putut să-și iae ostëneala, ca singur să-mi facă epigrama meritată, dar să nu se mândrească cu *mătreața* st. domn *Rosetti*.

În aceasta rea viață
Al meu cap dragă *Borcică*
A produs barëm mătreață
Dar' al teü cap — chiar nimică.

Declar totodată, că știrea menționată am alcătuit-o din dragostea și stima ce o păstrez față de respectivele coconițe și respectivii domni, fără intenția de ofensă,

căci eu d'ora n'am fost nici odată redactor la »Tribuna«, ca să mă pricep la de'este.

Sărutări de mână coconișelor și strîngerî de mână coconașilor.

Oradea-Mare, la 1 Faur n. 1899.

Drnd. Lumpacius Vagabundescu.

TELEGRAME.

Sibiiu, la 11 Faur. n. 1899.

VULTURUL

Oradea-Mare.

Cerem declarație categorică, deacă cele publicate în numărul ultim la adresa noastră le-ați scris în glumă sau serioș?

Red. Tribunii.

Oradea-Mare, la 12 Faur. n. 1899.

TRIBUNA

Sibiiu.

Cât se poate de serioș.

Red. Vulturului.

Sibiiu, la 13 Faur n. 1899.

VULTURUL

Oradea-Mare.

Norocul vostru, căci astfel de glume n'am fi tolerat deodată cu capul.

Red. Tribunii.

Partea Serioșă.

Primim spre publicare avisul următor:

Stimate Domnule!

Am onóre a Vă încunoștiința, că am deschis cancelaria advocațională în Lipova în strada principală N-rul 437 în casa lui Ferdinand Tretter.

Lipova, în luna Februarie 1899.

Dr. Alexandru Marta.

ÎNCĂ UN TERMIN.

On. abonenți se fac respectuos atenți, că Administrațiunea fôiei noastre a hotărît a mai trimite admirabilul călindar »Minerva« *grătit* tuturor acelor abonenți, cari vor administra prețul abonamentului pe întreg anul curinte *până la 25 februarie st. n.* — Acest călindar e mărgăritarul calindaristicăi române și e păcat să lipsească un astfel de călindar din casele românești.

Totodată aducem la cunoștiința on. cetitorî, că în decursul acestui simestru vom scôte o carte umoristică unică în felel său: »Albumul Vulturului« care va fi o escelentă carte de distracție cuprinđend 160 de pagini cu preste 200 de ilustrațiuni, *caricaturi sociale*,

o mulțime de cele mai reușite vițuri și alte snôve. Acest escelent »Album« *î-l vor primi grătit coți acei abonenți ai fôiei noastre, cari administreează costul abonamentului la »Vulturul« pe un an întreg (pro 1899) înainte până la 1 martie st. n.*

Redacțiunea.

*

La administrația diarului nostru se află de vândare:

Admirabilul călindar »Minerva«, cuprinđend mai bine de o sută de ilustrațiuni admirabil esecutate, între cari mai multe tablouri colorate. Călindarul acesta n'ar' trebui să lipsească de pe masa nici unui român.

Prețul 90 cr. espediat franco.

GHICITURĂ DE ȘAC.

De d-l A. C.

mult	e	logic.				să	gă-	Eū,	
Și	te	mai	Că			săsc	con-	un-	nu
mult	ca	Eū	fap-			gur	aflu	pôte.	trar,
	la	și'n	*	î-l	*	pe	ăsta		
				dire	*	»zoo-			
	gân-	po-	*	gic.	*	rul	va		
plân-	rul	că	ti-			logic	lo-	cea-	tôte
ma-	li-	tot	În			că,	Să	Luc-	când-
Vě*	geți,	ghia-				dă	ca'n	pur-	

A se deslega după săritura calului începând dela silaba semnată cu șteluță. Terminul deslegării 25 Faur n. Între deslegători — abonenți ai fôiei noastre — se vor sorta două premii: »Isprăvile lui Păcală«, epopeă populară de F. Dulfu și călindarul ilustrat »Minerva.«

Deslegarea ghicitorii din n-rul 2.

Ulterior ne-au mai sosit bune deslegări dela domni: Aurel Căpușan, iurist, Dretea, — și Teodor Stoia, învățător, Veștem.

Deslegarea ghicitorii din n-rul 3.

Când veți pe drum un câne, n'ai piatră, lucru trist;
Când ai în mână piatră, e gol de câni tot locul;
Când ai și câni și pietri și-arunci, tu n'ai norocul
Să-i poți lovi; iar deacă lovești ca bun artist,

Stăpânul lor te vede și-ți scutură cojocul,
C'o sôrte-așa perversă, să nu fi pesimist?

Bine aũ deslegat-o damele: *Măriora Hurgis n. Oltean*, *Silea maghiară*, — *Hermína Iianũ*, *Oravița*, — *Florica S. Penția*, *Ferdinandsberg*, — *Măriora Cornea m. Popovicã*, *B.-Ciaba*, — *Georgina Berariũ*, *Timișóra*, — *Ottília Caba*, *Cheud*, — *Eufemia Muntean*, *Dognecea*, — și domniș: *Romul Furduiã*, *Zold*, — *Petru Vancu*, *Măderat* — *George Micu*, *Șomcuta mare*, — *Petru Popescu* profesor, *Oradea-Mare*, — *Aron Mihaescu*, paroh, *Râul alb*, — *Zosim Dobre*, *Retișdorf*, — *Nicolaũ Dubleșiũ*, notar, *Romos*. — Premiul prim: călindarul *Minnerva* l'a câștigat domnișóra *Florica Penția* în *Ferdinandsdorf*, iar premiul al 2 lea »*Dor și jale*« de *D. Voniga* d-l *Petru Popescu* în *Oradea-Mare*.

Tram, tram, tram!!!

Rectificare. În numărul nostru ultim s'a străcurat din nebagare de seamă o greșală mai mărișoră și anume la pagina 10, acolo unde e vorbă de premiile câștigate. Sensul adevărat e clar. Cerem scusele pentru această inatenție.

Brutus (Năseud.) Primim cu mulțămিতা ofertul pe lângă condițiile puse. De acum nimic n'o să mai publicăm referitor la stările de acolo fără contrasemnarea dumitale. Cele scrise despre profesorul Lupoe aũ fost numai niște glume inofensive. Salutări!

Senex (Sibiiũ.) ???

Ceva de rîs. Privește în oglindă!

D-șorei Maria C. D-ta scrii:

Nu mi-e dat.

Nu mi-e dat în lume mie
Să pricep al lumii gol!
De mă 'nchin la liturghie
Daũ cu fruntea de pristol,
Secer ură și urgie
Orĩ ce bine-ași sãmăna,
Nu mi-e dat în lume mie
Făr' a plânge — și-a cânta.

E drept, fôrte drept. Dar'atunci, deacă nu ți-e dat decât să plângi și să cânti, *de ce te pui să faci și versuri?*

Necunoscutului (Blaj.) Mulțămিতা pentru invitația trimisă. Și pe noi ne-a fost surprins drăgălașa redactare. În semn de recunoștință i-ți comunicăm aci încă câte-va probe de stil român. *Drapelul* dela 18/30 Ianuarie scrie: »*În timpul balului s'a dansat un cotilion splendid, când s'aũ distribuit gingașelor dansatôre diferite surp-rise frumoșe, condus fiind de d-l Oton Suțu*«. În feulletonul numărului 18 al Tribunii aflăm următorul *mărgăritar* de stil: . . . »*și calea fericirii în cele mai multe casuri este deșartă, un pustiu nemărginit, în care zădarnic*

rătăcești viața întreagă, nu dai decât de pustiul lugubru, stêrp, care provedința ți-la merit de călăuz nedespărțit al vieții . . . « Un adevărat cap de operă ne ofere însă o revistă beletristică în numărul seũ ultim, scrie anume: »*Marți la 19/31 ianuarie principesa Luisa a Bulgariei a încetat din viață în Sofia din cauza nașcerii*«. Va să dîcă, deacă nu s'ar fi născut și ađi ar mai trăi. Halal de tine dulce limbă română.

„**De-ași fi o păsăruică** . . . “ ți-am învêrti numai decât grumazul, să nu-ți mai aũđim ciripitul.

Nuțu (Brașov.) Nu se pot publica. Înzădar ne declarĩ, că sunt de tot nevinovate, noi nu le putem considera ca atari, și apoi veĩ știĩ, că noi primim pentru cele publicate responsabilitatea și nu *autorul*. Datele o să le folosim la ocașie.

O idee bună. Nicĩ idee!

„**Ei!**“ — De ce ne-o trimiți dar' *nouă?* Unde veđi aci logică, spectacabilissime?

Blaj. Te înșeli grozav, deacă cređi, că o să publicăm cele trimise, deși *ne-am ocupat încă de afacerile de acolo*. D-ta uiți, că noi nicĩ odată n'am atăcat și n'am voit să discredităm *instituțiile* din Blaj. Noi am persiflat numai *spiritul nesănătos*, și unele *scăderi* — durere! — *generale* acolo. D-ta *esagerezi*, noi combatem *esagerările*, pe orĩ ce teren le-am observa, — dar nicĩ când n'o să ne facem *armă de partid* în mâna cuiva. *Cult personal* pentru noi nu esistă!

D-luĩ Tyira (Șetin.) De când avem onorul de a-ți scrie cinstitul nume: *Tyira?* Noi te cunoșteam până acuma de *Chira*, și nu de *Tyira* cum ești tipărit în invitarea la concertul aranjat sub conducerea d-tale în *Sajtény*. Ce e ôre cauza acestei schimbări?

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **fl. 300.000** Fond de rezervă **fl. 100.000.**

Depuneri **fl. 1.000.000.** Circulația anuală **fl. 15.000.000.**

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără pirvire la termenul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la **fl. 1000** se restituesc indată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandi

Direcțiunea institutului.

CAFEA!

SUPKA G.

CAFEA!

COMERCIANT MARE DE TÓTE ARTICOLELE SPIȚERIEI.
ORADEA-MARE (Nagyvárad) PIAȚA BÉMER, LÂNGĂ PODUL MIC.

MARE COMERCIU DE **C A F E A** DE TÓTĂ SPECIA.

Având în vedere, că acest articol (cafeaua) este **cel mai necesariu** în totă casa, mi-am aranjat prăvălia astfel, că în acest articol binecuvântat pot se rivalizez cu ori-care prăvălie din țară. — Mi-a succes a afla isvorul de unde pot primi acest articol **cu un preț ne mai aușit de ieftin**, astfel sum în plăcuta poziție de a putea servi on. public — de și pe lângă un prea modest câștig — chila din cea mai fină și mai veritabilă cafea de Cuba

numai cu 1 fl. 40 cr.

Comandele dela 5 chile în sus se trimit scutite de porto și se efeptuesc cu cea mai mare punctualitate.

Pe lângă acest articol prăvălia mea este bogat asortată în tóte articolele de spițerie, precum: *Rumuri de Londra*, cele mai escelente *vinuri de masă* (albe și roșii), *luminări*, tot felul de *pești conservați*, *creolin*, *săpunuri*, *zăchar*, *cognacuri*, *Champagne*, *liqueur*, *cașuri diferite*, *brânză*, etc. cari articole se vënd cu cele mai moderate prețuri.

Put mare pond pe comandele din provință, cari le efeptuesc în 48 de ore, așa, că atât în măsurarea dreaptă, cât și în calitatea bună a marfei comandate, precum și în servițiul prompt, deja la prima comandă vroiese a merita pe deplin înorederea publicului românesc din provință.

Rugând părtinirea valorosului public românesc, mă subscriu cu stimă.

G. SUPKA.

NINON de LENCLOS.

De pe secretul renumitei frumusețe istorice: de a remânea pururea »tineră și frumoasă«, în fine s'a ridicat vëlul și ađi i-l póte ori-cine obține în forma de »mijlóce cosmetice și de chiteala-Ninon« în farmacia opidană la »Vulturul negru« alui **STEINER MIHÁLY** din **Timișóra-Cetate**, vis-à-vis de biserica seminarului.

Dintre aceste cele mai renumite sunt:

Ninon, pomadă pentru obraz și mâni. Cea mai bună pomadă de obraz din lume, care prin efectul ei minuat a seos pe tóte celelalte din circulație. Prin folosința ei dispare repede ori-ce pată de pe obraz, ori mani. N'a rămăs fără de efect încă nici un cas de folosința. O cutie costă 60 cr.

Ninon, săpun pentru obraz și mâni. (Savon de Ninon). Cel mai perfect săpun spre cur țirea completă a obrazilor și mânilor. În móie pielea și-i dá elasticitatea ei naturală, dar ca se-și aibă efectul dorit, pe lângă folosirea pomadei Ninon numai acest săpun e consult a se folosi. Prețul unei bucăți 40 cr.

Care e cea mai bună pudră (Poudre) din lume?

Accasta întrebare o auđim repețindu-se de sute de ori ȓilnic!! Enigma e deslegată deja: Cumpărați dame-lor din renumita

Pură de Ninon și apoi singure veți ști da respunsul, că cea mai escelentă pudră este aceasta. Se lipește bine de față, de abia se póte observa pe ea și totuși împrumută obrazului o albeală frumoasă și e cea mai inocentă pudră dintre tóte câte asistă. Se póte căpéta în trei feluri de culori. O cutie originală costă 1 fl.

Ninon-Crème, un fel de pomadă scutită de unsóre, se póte folosi și ȓiua. Delatură cu o iuteală admirabilă ori ce pete de pe față și mâni. O cutie originală costa 1 fl. 50 cr; o cutie de probă 1 fl.

Acceste mijlóce cosmetice (de frumuseță și chiteală) s'aú dovedit deja de cele mai perfecte pe lume și se pot căpéta numai în **apoteca orașânească din Timișóra** (Városi gyógyosztár Temesvár, belváros). Tóte bucățile sunt provędute cu firmă și subscriere. Să se ferească decí fiecare de falsificățiile rële și stricăcióse. La comande dela 3 fl. în sus nu se compută pachetarea; dela 5 fl. în sus se trimit francate. *La comande mai mari* scădere din prețul fixat.

Magasine: Török József, farmacist în Budapesta, precum și în tóte apotecele mari mai din patrie.